

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 20 kwietnia 2018 r.

Pozycja 60

POSTANOWIENIE z dnia 7 lutego 2018 r. Sygn. akt Ts 262/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Sławomira Wronkowska-Jaśkiewicz – przewodniczący i sprawozdawca
Piotr Tuleja
Andrzej Zielonacki,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 czerwca 2017 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej A.M.,

p o s t a n a w i a:

pozostawić zażalenie bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 14 grudnia 2016 r. (data nadania) A.M. (dalej: skarżąca) wystąpiła o zbadanie zgodności art. 398⁹ § 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm.; dalej: k.p.c.) z art. 2, art. 7 w zw. z art. 176 ust. 1 i w zw. z art. 183 ust. 1, art. 8, art. 32 w zw. z art. 176 ust. 1 i w zw. z art. 183 ust. 1, art. 45 w zw. z art. 176 ust. 1 i w zw. z art. 183 ust. 1 oraz art. 77 w zw. z art. 176 ust. 1 Konstytucji.

Postanowieniem z 13 czerwca 2017 r. (dalej: postanowienie o odmowie) Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał wskazał, że rozpatrzenie skargi jest niedopuszczalne, jako że zarzuty, które skierowano przeciwko postanowieniu Sądu Najwyższego z lipca 2016 r. (sygn. akt), wydanego w sprawie skarżącej nie mogą być rozpoznane w postępowaniu zainicjowanym skargą konstytucyjną. Trybunał stwierdził też, że skarga jest bezzasadna, jako że treść uzasadnień postanowień o odmowie przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. pozwala ustalić, jak rozumieć tę przesłankę. Ponadto, Trybunał wskazał na brak związku pomiędzy wydanym w sprawie skarżącej postanowieniem o odmowie przyjęcia jej skargi kasacyjnej do rozpoznania, zaskarżonym przepisem a „prawem do wynagrodzenia szkody, jaka została jej wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej (art. 176 ust. 1 Konstytucji). W postanowieniu o odmowie Trybunał stwierdził również, że skarżąca oparła swoje zarzuty na naruszeniu m.in. tych przepisów konstytucyjnych, które są źródłem zasad o charakterze ustrojowym, tj. art. 2, art. 7,

art. 8 oraz art. 32 ust. 1 Konstytucji, które nie mogą być samodzielnymi wzorcami kontroli w postępowaniu skargowym.

Postanowienie o odmowie nadania biegu skardze konstytucyjnej doręczono pełnomocnikowi skarżącej 27 czerwca 2017 r. Trybunał Konstytucyjny otrzymał następnie zażalenie na powyższe postanowienie (data nadania zażalenia – 7 lipca 2017 r.). Wyrażono w nim opinię, że przedmiotem skargi był art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., który jest niedookreślony, a którego treść świadczy o istnieniu pominięcia legislacyjnego – co skutkuje jego niezgodnością z art. 2, art. 30, art. 44, art. 77 Konstytucji.

W związku z powstałymi wątpliwościami co do zagadnienia, kto podpisał się pod złożonym w sprawie zażaleniem, Trybunał – w zarządzeniu z 17 października 2017 r. – zwrócił się do pełnomocnika skarżącej, adwokata Ł. B., o wyjaśnienie, czy podpisał się pod tym pismem procesowym. W piśmie z 13 listopada 2017 r. pełnomocnik skarżącej stwierdził, że niełożył podpisu pod zażaleniem do postanowienia o odmowie nadania dalszego biegu skardze w sprawie o sygn. Ts 262/16. Poinformował również, że zgodnie z jego wiedzą skarżąca samodzielnie wniosła przedmiotowe zażalenie.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym. Bada w szczególności, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Należy przypomnieć, że zażalenie na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego jako pismo procesowe objęte jest szeregiem wymagań procesowych.

2.1. W myśl art. 44 ust. 1 u.o.t.p. TK zarówno w zakresie sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej, jak i w zakresie zażalenia na postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu istnieje obowiązek zastępstwa skarżącego przez adwokata lub radcę prawnego, chyba że skarżącym jest sędzia, prokurator, adwokat, radca prawny, notariusz, profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych. Fakt, że pismo zażaleniowe z 7 lipca 2017 r. zostało opatrzone wyłącznie podpisem skarżącej, oraz wyjaśnienia pełnomocnika skarżącej w piśmie z 13 listopada 2017 r. – wskazują jednoznacznie, że skarżąca sporządziła je samodzielnie. Jednak, w świetle art. 44 ust. 1 u.o.t.p. TK skarżąca nie jest podmiotem legitymowanym do samodzielnego występowania z zażaleniem na postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, wskutek czego złożony przez nią środek odwoławczy nie spełnia wymogu formalnego, określonego w u.o.t.p. TK. W związku z powyższym, wniesione przez skarżącą pismo procesowe należy pozostawić bez rozpoznania.

2.2. Na marginesie Trybunał zauważa, że zażalenie na postanowienie z 13 czerwca 2017 r. zostało wniesione z przekroczeniem terminu określonego w art. 61 ust. 3 u.o.t.p. TK. Jak wynika z akt skargi, termin wniesienia zażalenia na przedmiotowe postanowienie upłynął 4 lipca 2017 r., zażalenie zaś zostało wniesione (data nadania) 7 lipca 2017 r. Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK również wniesienie zażalenia po upływie terminu ustawowego jest podstawą do pozostawienia zażalenia bez rozpoznania.

Mając powyższe na względzie Trybunał orzekł jak w sentencji.